

NEWS

Když videostěna oslovuje každého zvlášť

13. srpnja 2026, Tobias Engl

Obraz ve veřejném prostoru se umí rozdělit. Sto lidí se dívá na tutéž tabuli a každý si z ní vezme to, co se ho týká. Zvuk to dlouho neuměl. Kdo na nádraží slyší hlášení, slyší stejný hlas jako všichni ostatní, ve stejném jazyce, stejně hlasitě, ať už mu je určeno, nebo ne. Zvuk v prostoru vždycky znamenal: jeden mluví, všichni poslouchají.

Je v tom něco hrubého, čeho si nevšímáme jen proto, že jsme na to zvyklí. Hala, ve které se mluví, je hala, ve které většina slov míří k nesprávným lidem. To jedno hlášení, na kterém záleží, zapadne v proudu mnoha dalších, která nemíří na nikoho. Hlasitost byla jedinou cestou, jak být slyšet, a hlasitost zasáhne každého.

Obráz zůstává veřejný, zvuk se stává soukromým.

Nová generace bezdrátové audiotechniky, Auracast, staré pravidlo obrací. Zvuk jedné plochy lze rozvětvit do několika stop, které běží vedle sebe, aniž by se překrývaly. Kdo chce, připojí se sluchátky nebo naslouchátkem a přijímá svou stopu: svůj jazyk, svou hlasitost, komentář k obrazu, který právě vidí. Prostor zůstává tichý. A přesto je slyšet.

ScreenWay tyto stopy propojuje s tím, co běží na stěně. Videostěna ukazuje všem totéž, a přesto oslovuje každého zvlášť. Na nástupišti slyší jeden hlášení německy, druhý anglicky, třetí přes své naslouchátko, nastavené hlasitěji, protože to tak potřebuje. Ukazovat všem totéž a každému říkat něco jiného už není protimluv.

To, co se tím mění, je tišší, než by se zdálo, a zároveň větší. Sdílený prostor už nemusí nikoho přehlížet a nemusí být kvůli tomu hlasitější. Zvuk přestává být hlukem a začíná mít adresáta. Videostěna, která oslovuje každého zvlášť, je nakonec zdvořilejší než každý reproduktor, který to myslel dobře a se všemi zacházel stejně.